

ישיבת המתמידים "מאור שרגא"
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
רמת ויז'ניץ חיפה

אלול תשפ"ו

בס"ד

פרשת "כי תצא"

"כי תצא למלחמה על אויביך ונתנו ד' אלקיך בידך" (כ"א י'). מפסוק זה נוכל ללמוד רמז למעלת צ' אַמְנִים בכל יום, כפי שהובא בספה"ק שאין אדם נקרא צדיק אלא אם מקפיד על עניית צ' אמנים בכל יום. "כי תצא" ר"ת כל יום תאמר צ'דיק אמנים, וכך תזכה שכאשר תצטרך לעשות "מלחמה על אויביך" היצר הרע, תעמוד לך זכות זו "ונתנו ד' אלקיך בידך" תנצחו ותכניעו תחתיך. וכיון ששוב לא יוכל להכשילך בחטא, ממילא תקרא 'צדיק'.

(וכל מאמינים – סלת מנחה)

*

"כי תצא למלחמה על אויביך ונתנו ד' אלקיך בידך" (כ"א י'). מדוע נאמר "כי תצא" בלשון יחיד? אלא בכוחה של האחדות כאיש אחד בלב אחד, מובטחים בני ישראל "ונתנו ד' אלקיך בידך" (שם משמואל)

*

"ובערת הרע מקרבך וכל ישראל ישמעו ויראו" (כ"א כ"א). "ובערת הרע מקרבך" לאחר שתזכה לבער ממך את הרע שבקרבך, לא תזדקק להוכיח אחרים בתוכחת מוסר, אלא "וכל ישראל ישמעו ויראו" יתעוררו מעצמם לעשות טוב, כתוצאה מהנהגתך השלימה.

*

"הקם תקם עמו" (כ"ב ד'). "הקם" כפי מה שתעזור לחברך, "תקם עמו" כך תהיה לך בעצמך תקומה.

*

"לא תחרוש בשור וחרמור יחדיו" (כ"ב י'). הנה ידוע יוסף הצדיק נקרא 'שור', ו'חרמור' רומז על משיח בן דוד כמשיח (זכרי' ט"ז ט') "עני ורוכב על החמור", וזה הפי': "לא תחרוש" לשון שתיקה, שצריך לא לישתוק מלהתפלל ולעשות מעשים טובים, ב'שור' רומז למשיח בן יוסף, וב'חרמור' רומז למשיח בן דוד, "יחדיו" להתפלל שיבואו במהרה שני המשיחין ב"ב אמן.

*

"מוצא שפתיך תשמור" (כ"ג כ"ד). "מוצא שפתיך תשמור" ר"ת כמו "מלך שומע תפילה" היינו "אם מוצא שפתיך תשמור" – יהיה לך שמירת הלשון ולא תפגום בפיו, אזי יתקיים "מלך שומע תפילה" ותפילתך תתקבל לרצון, כי אדם הפוגם בפיו 'אין קטיגור נעשה סניגור', ולא מתקבלת התפילה ח"ו. (שארית מנחם)

*

"והיה מחניך קדוש" (כ"ג ט"ו). אמרו חז"ל (בר"ר מ"ב ג') 'אין והיה אלא לשון שמחה', "והיה" בכוחה של השמחה, "מחניך קדוש" יזכה האדם לקדושה.

*

"ושכחת עומר בשדה לא תשוב לקחתו" (כ"ד י"ט). רש"י: מכאן אמרו... שלפניו אינו שכחה. 'שלפניו' זה שידוע אשר לפניו, ונותן דין וחשבון לעצמו על מעשיו, 'אינו שכחה' מובטח לו שלא יבוא לשכחת השי"ת.

*

"ואתה עיף ויגע ולא ירא אלקים" (כ"ה י"ח). "ואתה עיף ויגע" אדם המתעצל בעבודת השי"ת בטענה שהוא עיף ויגע, סימן הוא "ולא ירא אלקים" עדיין חסר לו יראת שמים.

*

לע"נ

הרה"ח משה אשר ב"ר שמאי אלעזר דימנט ז"ל נלב"ע ח' אלול תשנ"ט
אשתו מרת אסתר ב"ר יעקב ע"ה נלב"ע ח' אלול תשע"ה
ת.נ.צ.ב.ה

בחדו של מחט

ע"פ ספר'י מוסר

"פתחו לי פתח כחדו של מחט
ואני אפתח לכם פתח כפתחו
של אולם".

זה התחיל בשעת בוקר מקדמת. כא' שר נגש ר' שמעון לפתח את הדלת, לא שער בנפשו מה יגרם לו העומד בפתחה. היה זה אדם זקן שהוריעו: "באתי לקנות את דירתך".

ר' שמעון הנדהם השיבו: "את דירתי? מה פתאם? וכי חפץ אני למכרה?" "טעית אדוני, הדירה לא למכירה", סרב בעלי-הבית בשנית.

אך הזקן דורש שוב ושוב את הדירה. רצה ר' שמעון לטרק לו את הדלת בפניו, אך לפתע נצנה הזקן והציע כפשרה:

אך כבר באותו הלילה נשמעו דפי-קות נמרצות על הדלת. ר' שמעון זנק בקפיצה ממטתו. "מי זה יכול להיות בש-עה כזו?" דאג. בפתח עמד הזקן מהבקר, מחיך.

"באתי לבקר את החור שלי", אמר. ובלי לחכות לתשובה, צעד למרפסת הפית, אל חורו, תקע מסמור בחור ויצא. למחרת בלילה, שוב דופקים, ובשעה מאחרת יותר. הזקן בפתח. הפעם נכנס כדי להחליף את המסמר שתקע אתמול. וכה, מדי לילה, נכנס הזקן לדירה ויוצא.

אחרת, אלא לצאת מפה. הזקן נצל את מצוקתו לקנותה אך רק במחצית משויה האמת. או אז הבין ר' שמעון שהזקן לא היה משגע ולא טפש. הזקן היה חכם וער-מומי. דרך החור הקטן נכנס והשתלט על הבית כלו. והמפסיד מכל העסק היה בעל-הבית, אשר נשאר בחוץ, בלי כלום...

ספור זה הוא רק משל ורגמא לנו, הרוצים להיות טובים, לפעמים מחליטים, מנסים ו... הופ, לא מצליחים. אנו משתד-לים לכוון בתפלה וזה לא מצליח, מנסים להיות נתרנים ולקראת סוף היום - נשכ-רים. אד, עלינו לרצות שאי אפשר בבת-אחת לשנות את הכל. במקום להתנ-אש, נחליט לכוון בכרכה אחת, לפחות, בה נכנו היטב ובכוננה נתמיד. וזו, הברכה בכונה, תהיה לנו פתח ותצור לנו להוסיף לה עם הזמן ברכות נוספות וכך בעזרת השם גם נכנו בתפלות שלמות. אותו הדבר ממש גם במדות הותרנות, וההתגברות על הפעס. קשה לנו לומר כל הזמן ועל כל דבר. קשה להחליט ולקום יום אחד כאדם חדש. אז אולי ננסה שיטה אחרת? נחליט ששעה אחת ביום אנחנו ותרנים. ובשעה הזו, בקביעות ובהתמדה, נתן במאור-פנים ונותר בשמחה. או אז נצליח ביתר קלות לכבש את יצרנו הרע במשך זמן ארוך יותר ואט אט נקנה את מדת הותרנות. דרך או-תם מעשים קטנים נזכה להמשיך ולעלות. החלטות אלו - יביאו לנו כחות להצליח ולגדל.

הבטיחנו השם "פתחו לי פתח כחדו של מחט" וממנו, מחור המחט הקטן, ימשוך לנו שפע של הצלחה: "ואני אפתח לכם פתח כפתחו של אולם".

מה אנו צריכים לעשות? מה נדרש מאתנו לתת?

רק חור קטן. רק החלטה אחת של צשיה אמתית, בחזק ובעקביות, וממנה, מגרגר קטן של טוב, נצמיח אילן של מצ-שים ומדות טובות.

אז הבה נתחזק בחור הקטן, שבוערת השם עוד יפתח לנו כפתחו של אולם...

(י.נ.)

"ובכו, אקנה ממך רק חור קטן, חור במרפסת ביתך. אשלים לה בעדו רבע משווי הדירה כלה".

ר' שמעון היה בטוח שדעתו של זקן זה משבשת עליו לגמרי.

"חסר דעה, המסכן", חשב.

כמוכז, הסכים בשמחה לעסקה המז-רה, אך המצלחת.

"הנה אתו לה חור", שמח. יחד הלכו למרפסת, קרחו חור קטן בקיר ובו במקום שלם הזקן את הסכום כלו.

ר' שמעון היה באותו יום עליו מאד. לכלם ספר על הזקן הכסיל ועל החור הי-פה שהודמן לו פתאם...

בכל לילה דפק חזק בחורו, לא היה אכפת לו שהילדים התעוררו ובכו, שהשכנים המרגזים צעקו. הוא, באדישות, תקע מס-מר, תלה כובע, הוריד, תלה מעיל וכך הטריר באפן קבוע, במשך זמן רב.

לר' שמעון ובני משפחתו הפכו הב-קורים למטרד של ממש. הלילות הפכו לסייט בגלל הזקן ומעשיו. ר' שמעון כבר הציג לו שיקנה ממנו את כל המרפסת, בתקנה שהלה ירבע קצת. אך גם זה לא עזר. מאום לא השתנה, ההטרדות מדי ל-ילה נמשכו כרגיל. כך נמשך המצב הביתי נסבל עד שר' שמעון נכנע והחליט למכר את דירתו לזקן. הוא ירע שאין לו בררה

שמחת החאלאקע להיניק חיים אלטר הגר ני"ו נכד
אדמו"ר משאץ ויז'ניץ שליט"א, באתרא קדישא מירון,
ליל שישי פ' ראה תשפ"ו

לחיים טיש' במושב מירון - בנתינת ה'מסורה' - בכתובת ההקדשה בכתב ידו

שמחת התנאים לנכדת הרה"צ הגאון רבי מאיר כץ שליט"א
בת בנו הרה"ג ברוך הי"ו עב"ג הרב נפתלי חיים ברייאר הי"ו
בן הרב מרדכי שלמה אב"ד באיאן ארה"ב הי"ו
בן אדמו"ר מבאיאן שליט"א וחתנו של אדמו"ר מדזייקוב וזיניץ שליט"א

